

synes at mene, at der med denne Bestemmelse udelukkende er tænkt paa Sæsonfag, og mener, at man i Ministeriet kan hævde denne Stilling ved eventuelt kommende Rets-sager, tvivler jeg rigtignok om, at den højtærede Minister i saa Henseende har Ret. I de fleste Tilfælde, hvor der bliver Tale om at anvende denne Bestemmelse, vil det naturligvis være Sæsonfag, Talen er om, men der er ikke det fjerneste i Vejen for, at en Person, som paa visse Tider af Aaret har haft særlig gunstige Arbejdsvilkkaar, der i en kortere Tid har givet ham en Fortjeneste nogenlunde svarende til Aarsfortjenesten, efter denne Bestemmelse kan blive nægtet Adgang til fortsat Hjælp, selv om den Virksomhed, han har haft, paa ingen Maade har været sæsonpræget. Bestemmelsen om Halveringen af den fortsatte Hjælp til saadanne Personer, som bor sammen med Familieforsørgeren, der nyder den fulde Hjælp, er ligeledes Resultatet af indgaaende Forhandling og er sat ind som Konsekvens af vidtgaaende Indrømmelser fra anden Side. Det vil da ikke være forunderligt, om man fra den Side, der har givet disse Indrømmelser, i nogen Grad kan være forbavset over, at den højtærede Minister og det Parti, hvortil han støtter sig, mener vedvarende at kunne indkassere de Indrømmelser, de har faaet, men slette de Indrømmelser, de til Gengæld har givet gennem det Lovforslag, der foreligger. Selv om det førstnævnte Punkt ikke er af overordentlig Betydning, tror jeg dog, at man, hvad angaar Ændringerne til § 31, 3die Stykke, paa de to Punkter, jeg her har nævnt, vil støde paa overordentlig store Vanskeligheder.

Jeg kommer dernæst til den i § 4 c. foreslaaede Ændring til den nugældende Lovs § 31, 6te Stykke; her er det bestemt, at den højtærede Minister administrativt kan fastsætte Understøttelsens daglige Størrelse og dens samlede Varighed indenfor 12 Maaneder, der er kun sat den Begrænsning for den højtærede Ministers Bevægelsesfrihed, at han ikke maa overskride den Støtte, der af Arbejdsløshedskassen hidtil er ydet, med Tillæg til Familieforsørgere med Børn af 45 Ø. pr. hjemmeværende Barn under 15 Aar pr. ledig Dag. Indenfor denne Begrænsning er der fuld Bevægelsesfrihed for den højtærede Minister, saa jeg ved egentlig ikke, hvad han vil med den Lovfæstelse, han her ønsker, den højtærede Minister kan efter at have hørt C-Nævnet gaa fra to Trediedele af Kasseydelsen, som har været gældende siden 1922, op til den hele Kasseydelse, hvis han vil, og hvis han føler det muligt af finansielle og andre

Grunde at paatage sig Ansvaret derfor. Der er faktisk slet ikke nogen Anledning til at foretage en Lovfæstelse som den, der er stillet Forslag om i § 4 c.; men her vilde det unægtelig have været overordentlig ønskeligt, om den højtærede Minister kunde være mødt for Rigsdagen med den Nævnsafdelings Udtalelse om denne Sag, som den højtærede Minister har at høre, inden han administrativt træffer Bestemmelse om dette Spørgsmaal. At den højtærede Minister nu vil have, at der skal udbetales Tillægshjælp til den vedtægtsmæssige Understøttelse for hver Dag i Ugen, ogsaa for Søndagen, hvis Kassen udbetaler for 7 Dage i Ugen, i Stedet for, at Tillægshjælpen nu kun ydes pr. ledig Dag, det vil sige Søndage, er naturligvis en Ting, der ikke har saa overordentlig stor Betydning, det er et Spørgsmaal, der i og for sig kan forhandles om, og som jeg derfor tror, den højtærede Minister i en vanskelig Tid, som denne unægtelig er, vilde have kunnet opnaa; nu har den højtærede Minister ved at sammenblande dette lille Spørgsmaal med de store principielle Spørgsmaal, som findes i Loven, kun beredt det Vanskeligheder.

I øvrigt vil jeg sluttelig udtale min Forbavelse over, at den højtærede Minister virkelig kan mene, at man, hvor Talen er om den samlede Understøttelse og den Maksimalgrænse, som den skal holdes under, skal tage faglige Hensyn. Vel ved jeg, at ved Februar-Cirkulæret 1922 — var det vel — blev denne Grænse fastsat variabelt under Hensyn til Faget, men det var en Fastsættelse, som, selv om jeg som Minister den Gang naturligvis havde Ansvaret for den, dog ikke var foranlediget af mig; jeg havde ikke haft Lejlighed til at konferere med dem, der havde skrevet denne Bestemmelse, om dens Rækkevidde og dens Betydning, og den blev derfor ogsaa snarest muligt ændret som en Bestemmelse, der i Virkeligheden ikke var rimelig under Hensyn til, at den Hjælp, der ydes gennem Arbejdsløshedsfonden, er en ren og skær Understøttelse, en Understøttelse, som ydes, efter at man har opbrugt den Hjælp, man forsikringsmæssigt har skaffet sig; og medens denne forsikringsmæssige Hjælp naturligvis afhænger af den Evne til Præmiebetaling, man har besiddet, det vil sige den faglige Indkomst, vedkommende kan have, og derfor ganske naturligt for de allerfleste faglærte Arbejdere bliver større, fordi hans Ydeevne er større, end Tilfældet er for den uaglærte Arbejder, er der ikke Spor af Mening i — det er heller ikke Hensigten